

— Нищо, мамо, азъ имамъ . . . азъ се порѣзахъ.

Бѣдното момиченце не искаше да обади братчето си, при всичко, че то ѝ наскърбяваше често. Майка ѝ погледнѣ по-отблизу ржката и видѣ, че това не е порѣзано.

— Ти криешъ отъ мене, Еленке, това не е отъ порѣзано. Тебе те е ударилъ пакъ Найдень.

Еленка се изчерви, тя не можа да скрие.

— Ти си станжлъ лошо момче, Найдене; азъ не искамъ вече ни да те виждамъ, ни да те милвамъ. Излѣзъ вѣнъ!

Найдень се покори. Той остави яденъето си и излѣзе вѣнъ. Тамъ той почнѣ да играе съ своитѣ играчки. На пукъ на другитѣ, той удрѣше играчкитѣ съ голѣмъ шумъ о дѣскитѣ. Съ това той искаше да забрави гладътъ, но не можеше. Найдень позна че е виновенъ и почнѣ да плаче. Той спомнѣше думитѣ на майка си и му ставаше още по-мъчно.

Най-сетнѣ той се разкая и влѣзе при майка си.

— Мамо, прости ме! Огъ сега азъ ти се обѣщавамъ, че нѣма да се биѣ съ Еленка, а ще ѝ защищавамъ.

Еленка бѣше на близу. Като чу братчето си, пригърнѣ го и го прости. Майка му сѣщо го прости. Отъ тогава има много години и азъ не съмъ чулъ отъ майка му ни единъ пжтъ да се оплаче отъ него.

ЯПОНСКИ ИДОЛЪ.

Драги дѣчица! Вий ходите всѣкой празникъ въ църква да се молитѣ Богу. Но има още много народи, които не вѣрватъ въ Бога, а се